

Uhytellig:

– God mat, og ikke så høyt og trendy som på andre kafeer rundt her.

Tips: – Jeg gir ti prosent. Men jeg er nazi når det gjelder service, og gir ikke noe hvis den er dårlig.

Lett: – Jeg har masse matallergier, da er kyllingsalat greit. Og godt!

Sunt: – Antioksidanter som holder meg ung, he-he. Jeg er flink til å være sunn på morgenen.

Caffelatte med soya:
– Metter litt ekstra.

Lenas plan

Sårbarheten fra tenåringstida sitter fortsatt i kroppen. Men nå er skuespiller Lena Kristin Ellingsen (29) modig nok til å be kjæresten om å fri.

Den er god! Ses! Det synger i glad nordlandsdialekt i telefonen. Lena Kristin Ellingsen, mest kjent fra NRK-serien «Himmelblå», skal egentlig i en flere timer lang fotografering med et ungdomsblad dagen derpå, men skyver på det hele og klemmer inn en grytidlig lunsj på Baker Hansen på St. Hanshaugen der hun bor – uten å blunke.

Det er en av disse dagene værmelderne gleder seg til å varsle, plutselig blått mellom regnværsdagene. Lena sliter med hoste, kanskje av typen svin, og har ikke sovnet stort, men stråler. Intenst blikk, lyst opp fra innsida, hun fjærer i joggeskoene. Fordømte nordlendinger. Hvorfor er alt så mye enklere for dem?

Slett ikke:

– Det er jo ikke sånn at jeg veldig gjerne vil stå opp klokka sju om morgenen, men jeg sier sjelden nei til noe. Som regel kjenner jeg ikke at nok er nok før det er for seint.

– Hva skjer da?

– Da får jeg bare lyst til å sette meg ned og grine. Isteden får jeg latterkrampe.

HUN VILLE «freista lykka» i Oslo og dro fra Saltdalen, ei lita bygd i Nordland, som 19-åring. I tillegg til å spille håndball og fiolin, kunne hun synges – det visste hun – men hun ville helst uttrykke noe gjennom roller. Derfor ble det musikklinje på Bårdar Akademi og plass på Statens Teaterhøgskole, siden roller ved landets største teatre, men som ung generasjon skuespiller i Norge blir man jo først riktig kjent gjennom TV. I fjor vant hun Gullruten for rollen som Karoline i «Himmelblå».

Samme år fikk hun dette merkelige anfallet.

– Jeg hadde tatt over en rolle i «Which Witch» på Oslo Nye og spilte samtidig i «Fruen på Losby» på

Navn: Lena Kristin Ellingsen (29)

Yrke: Skuespiller

Sivil status: Samboer med skuespiller

Trond Fausa Aurvåg.

Aktuell: Som fadder for Plan Norge i TV 2s artistgalla neste lørdag. Spiller i Oslos Nye Teaters «Spring Awakening» fra januar og kommer igjen på TV-skjermen som Karoline i «Himmelblå» til våren.

Losby Gods. Jeg var så sliten at jeg bare hadde lyst til å grine, men isteden begynte jeg å le – det kom ut andre veien. Jeg lå på sofaen, og det var Trond som fikk overvære det hele.

Hun snakker med munter ironi om seg selv, men med varme om kjæresten Trond Fausa Aurvåg, også han skuespiller.

– Fikk du trøst?

– Ja. Å henge med Trond, det er terapi for meg. Han er jo så lugn – han har en mye lavere indre rytme enn meg. Jeg kan være superstressa når jeg kommer hjem, så går det ti minutter og jeg er rolig – bare ved å være der. Når jeg er sammen med ham, føler jeg alltid at jeg gjør noe nyttig, og får ikke dårlig samvittighet for alt jeg skulle ha gjort.

De to traff hverandre på scenen for tre år siden, i stykket «Manndomsprøven».

– Han besto?

Hun smiler bredt.

– Han besto med glans.

HUN KJEMPER hardt. Handler inn yogamatte og spikermatte – til og med stressball, en ball hun knytter hånda rundt – for å kvitte seg med spenninger. Men som så mange andre taper hun kampen.

– Jeg har konstant dårlig samvittighet.

– For hvem?

– Meg sjøl. Hvis jeg slapper av, føler jeg at det er noe jeg skulle ha gjort. Jobber jeg for mye, føler jeg at jeg burde slappet av. Jeg bruker ekstremt mye tid på å skrive lister over det jeg skal gjøre og å finne unnskyldninger for det jeg ikke gjør – som at det er mye rot i leiligheten fordi den er for liten. Og jeg bruker mye tid på å tilgi meg selv – samvittigheten gnager hele tida. For all del: Jeg er god til å slappe av også, men jeg føler jeg må ha fortjent det. Det er vanskelig å finne balansen.

EN GOD DAG starter med en økt pilates eller yoga og en sunn frokost. I dag er det kyllingsalat (noe lett), mango- og jordbærsmoothie (gir energi) og kaffe med soyamelk (gir ekstra metthetsfølelse).

I «Camp Senkveld» i TV 2s fredagsunderholdning ser vi henne gå løs på alt fra innoverstump fra seks og en halv meter til å klippe vekk dyrebart hår – uten å mukke. Hun er selve bildet på blid jente, roser i kinene, kom igjen folkens, dette skal vi klare. Om svinneinfluensa har hun uttalt at vaksine ikke er noe for nordlendinger, «vi tåler en støyt».

– Er du en hardhaus?

Hun nøler.

– Jeg føler meg egentlig veldig robust ...

– Å være robust handler også om psyke?

– Ja. Jeg har veldig lett for å se meg selv utenfra, og driver sterkt selvsensur – analyserer meg selv. Sånn sett er jeg i hvert fall *bevisst* min egen psyke.

– Er det en svakhet eller en styrke?

– Kanskje begge deler. Jeg er ganske god til å være til stede i øyeblikket, men analyserer meg selv i ettertid. Det er kanskje en styrke som skuespiller, men slitsomt i forhold til det å være menneske – det er ikke er rolle jeg kan legge vekk. Jeg har hele tida et bilde

Nytt perspektiv: Til våren er hun igjen på NRK som Karoline i «Himmelblå». Neste lørdag er det mer alvor, da stiller Lena opp i TV 2s artistgalla for Plan Norge, etter å ha vært i India og fått en ny venn, et fadderbarn. Hun føler glede over å kunne hjelpe, men også dårlig samvittighet. – For at jeg har det så bra.

Kameleon: Lena Kristin Ellingsen gir betjeningen tommel opp for kaffen. Hun virker så gjennomglad: – Jeg er glad i mennesker. Men jeg tilpasser meg ofte dem jeg møter, på godt og vondt. Jeg blir lett selvutslettende, sier hun.

«Jeg har fått et helt nytt perspektiv - på hvor lite som skal til for å være lykkelig.»

- ▶ på hvordan jeg bør være.
 - Og hvordan er det?
 - Jeg vil være en som gir faen. Men jeg tør jo ikke det.
 - Hva kan skje?
 - At folk ikke liker meg.
 Hun smiler.
 - De nærmeste, som venner, familie og kjæreste, har jo godtatt meg, jeg er heldig som er trygg på dem. Nå øver jeg meg på å drite meg ut.

DET FINNES ei tid i livet hvor alt føles ekstra intenst. Forventningsfull nysgjerrighet, blomster og bier, brå lykke og bunnløs smerte. I januar står 29 år gamle Lena Kristin Ellingsen på scenen på Oslo Nye Teater i stykket «Spring Awakening», som en 14–15 år gammel jente.

– Sårbarheten fra da jeg var tenåring ligger fortsatt i kroppen. Jeg vil for all verden ikke tilbake til den tida – den var helt jævlig, jeg var som et åpent sår.

Hun snakker engasjert, men med en slags letthet. – Alt var så sterkt fordi jeg opplevde det for første gang. Jeg var kjempeforelska, jeg var opptatt av å finne gjenklang i venninner og å oppfylle mine egne krav til suksess. Autoritetsangst hadde jeg også – sånn er det med alle flinke piker.

Hun spilte fiolin, gikk på sangøvelse og gjorde lek-sene sine.

– Alt det du skal gjøre på den tida – pliktene, det ansvarsfulle, det kontrollerte – opplevde jeg som en sterk kontrast til følelsene som kokte innvendig – de

LÆRE FOR LIVET

Høsten 1999: – Flytta til Oslo og startet på musikkallinja ved Bårdar Akademiet. Det ble inngangs-døra til et liv med fantastiske utfordringer og møter med spennende mennesker.

Høsten 2006: – Jeg traff kjærligheten.

Oktober 2009: – Dro til India med Plan Norge og ble fadder for ei jente på sju år. Det er starten på et vennskap, og det føles som et vendepunkt i livet mitt – selv om det er litt tidlig å analysere. Det var et ekstremt sterkt møte.

som levde sitt eget liv. I tillegg kom alt det som skjedde med kroppen.

– Hva har du lært om livet siden den gang?

Hun lyser opp.

– Ingenting! Hæ-hæ-hæ-hæ.

ET VENDEPUNKT er vanskelig å få øye på i nærlys. Men Lena mener hun opplevde et i oktober. Da ble hun fadder for en indisk jente på sju år og besøkte henne med Plan Norge i Muzzafarpur, et av de fattigste områdene i India.

Neste lørdag ser du klipp fra besøket på TV 2s artistgalla.

– Det var en fantastisk opplevelse, ekstremt kontrastfylt. Vi møtte så mye varme og glede.

Samtidig så vi alt søppelet, kjente lukta – stanken

av fattigdom.

Hun tenker lenger mellom svarene nå. Forklarer hvordan 14 år gamle jenter må prostituere seg på gata, og blir handlet bort.

– Hva tok du med deg hjem igjen?

– Avmakt. Glede over at det nytter å hjelpe. Og dårlig samvittighet – for at jeg har det så bra. Den følelsen satt veldig i den første uka, så begynte jeg å distansere meg – og fikk dårlig samvittighet for at jeg ikke tenkte mer på det. Men jeg har fått et helt nytt perspektiv – på hvor lite som skal til for å være lykkelig. Fadderbarnet mitt var kjempefattig, men hadde folk rundt seg som passet på henne.

– Hva må være på plass i ditt liv for at du skal være lykkelig?

– At jeg har familie og venner jeg bryr meg om, og som bryr seg om meg.

BAKER HANSEN fyller seg opp, Lena kroer seg over glasset med caffelatte. Hun liker at det ikke er så hipt og trendy her, så jålete. Hun elsker Saltdalen – å reise hjem til «ho mamma og han pappa» – men kommer ikke til å flytte tilbake.

– Nå bor hjertet mitt her. Jeg er jo sammen med han Trond!

Hun lener seg litt over bordet.

– Jeg prøver å få ham til å gifte seg med meg.

– Du har fridd?

– Nei, jeg prøver bare å være litt subtil. Men det hjelper jo ikke.

mho@dagbladet.no